

Boek 37.

De blauwe Ridder.

+ Steen voor steen +

Hoofdstuk 1 – Honderden handen

Het binnenplein was nog vochtig van de nacht toen Thomas de deur van de hoofdvesting openduwde. Waar gisteren tegen de avond vermoeide dorpelingen waren aangekomen, stonden nu mannen en vrouwen tussen stapels hout, manden brood en gereedschap dat zichtbaar jarenlang was gebruikt. Een jongen hield een schop vast die bijna tot zijn schouder reikte. Bij de poort tilde een grijzende vrouw een zak uien van een kar, terwijl twee soldaten haar hielpen. Thomas bleef staan. Hij had om bouwmeesters gevraagd, om steen en balken, maar deze mensen had hij nooit laten oproepen.

Anne kwam naast hem staan en volgde zijn blik. Haar hand gleed even langs de zijne. ‘Ze zijn gebleven,’ zei ze zacht. Thomas knikte, zonder meteen te antwoorden. Ivar kwam vanaf de poort naar hen toe, met stof op zijn laarzen en een stuk brood in zijn hand. ‘Er zijn vannacht nog meer gekomen. Sommigen hebben uren gelopen.’ Hij wees naar een groep bij de oude boom. ‘Die mannen komen uit het dorp waar jullie de put hebben laten herstellen. En die daar hebben hun bakoven weer dankzij jullie.’

Thomas liep de treden af en bleef voor de verzamelde mensen staan. Het gepraat verstomde langzaam. ‘Wie hier werkt, moet daarvoor betaald worden,’ begon hij. Een oude boer trok zijn muts van zijn hoofd, maar schudde beslist het hoofd. ‘Mijn heer, toen uw wagens bij ons kwamen, hadden wij niets om terug te geven. U vroeg daar ook niet om.’ Zijn vingers knepen in de versleten stof. ‘Nu hebben wij weer brood. Mijn kleinzoon drinkt schoon water. Laat ons dan ook iets doen.’ Achter hem knikten verschillende mensen. Thomas keek naar hun handen, gebarsten van het werken, en voelde zijn keel nauwer worden.

‘Mijn vader zou hier ook hebben gestaan,’ fluisterde Anne naast hem. Hij keek haar aan en zag verdriet achter haar glimlach, maar ook trots. Thomas legde kort zijn hand op haar rug voordat hij zich weer tot de dorpelingen richtte. ‘Dan zorgen wij voor eten en een slaapplaats,’ zei hij. ‘En wie thuis wordt gemist, gaat naar huis. Niemand hoeft zijn eigen akker te verwaarlozen om hier te helpen.’ De oude boer glimlachte. ‘Dat klinkt al beter.’ Er ging een zacht gelach over het plein, waardoor zelfs Thomas weer gemakkelijker ademhaalde.

Lucas had ondertussen een plank op twee vaten gelegd en riep de eerste vrijwilligers naar zich toe. ‘Timmerlieden hier. Wie steen kan zetten, blijft bij de muur. En wie alleen wil sjouwen, wacht tot iemand vertelt waarheen.’ Ivar ging naast hem staan. ‘Die man heeft drie schuren gebouwd. Zet hem bij het dakwerk.’ Lucas keek op, knikte en schoof zijn indeling opzij. Even later stuurden zij samen de eerste groepen weg, ieder met een taak die bij zijn ervaring paste.

Anne vertrok naar de keuken om met Mia de maaltijden te regelen. Thomas bleef nog even bij de boom staan. Aan de overkant droeg een Witte Boom-soldaat samen met een dorpeling een balk. Toen de dorpeling struikelde, hield de soldaat hem overeind. Thomas liep naar hen toe en pakte het vrije uiteinde vast.

Hoofdstuk 2 – Eén grote bouwplaats

Binnen enkele dagen was het geluid van hamers overal in de burcht te horen. Tegen de buitenmuur stonden houten steigers, op het binnenplein lagen balken te drogen en onder een afdak sorteerden metselaars stenen die opnieuw gebruikt konden worden. Thomas liep met Anne, Lucas en Ivar tussen de werkzaamheden door, terwijl boven hen een mand puin langzaam aan een touw naar beneden zakte. Hij wachtte tot de mand op de grond stond voordat hij verderging. Gisteren had hij overal mensen zien helpen; vandaag begon hij te begrijpen hoeveel leiding al die bereidwillige handen nodig hadden.

Bij een beschadigde toren stond een koninklijke bouwmeester gebogen over een plank met houtskoollijnen. Naast hem hield een vakman uit Vestenta een oude dakbalk omhoog. Hoewel hun woorden soms verschilden, begrepen zij elkaar zodra zij naar het hout wezen. ‘Deze verbinding houdt de nieuwe draagbalk beter vast,’ legde de Vestentaan uit. De bouwmeester knikte en tekende verder. Thomas keek naar de open toren. Van beneden had de schade hem kleiner geleken. Nu zag hij scheuren boven een venster en een verdieping waarvan slechts enkele zwartgeblakerde balken over waren.

‘De buitenmuur, dan de torens en de poort,’ zei Lucas. ‘Zolang die zwak blijven, moeten we te veel mannen op wacht zetten.’ Ivar wees naar de barakken. ‘En zolang het daar naar binnen regent, slapen diezelfde mannen nauwelijks.’ Thomas knikte. Achter de barakken stonden de stallen, waar een timmerman een verzakte deur loswrikte. Verderop moest de keuken worden vergroot, terwijl de opslagplaatsen nog geen droge vloeren hadden. Bij de smidse wachtten boeren op gereedschap dat tussen het herstellen van scharnieren en poortbeslag door gemaakt moest worden. Iedere hoek leek om aandacht te vragen.

Een wagen met planken bracht de moeilijkheden plotseling dichterbij. Twee werklieden riepen de voerman tegelijk naar verschillende gebouwen. De een had de lading nodig voor een dak, de ander voor de voorraadschuur. Thomas hield de wagen tegen en liet beide mannen uitleggen wat zij hadden afgesproken. Geen van hen bleek te weten dat de ander dezelfde planken verwachtte. ‘Vanaf morgen overleggen we iedere ochtend,’ besloot hij. ‘De bouwmeesters, de voorraadbeheerder en iemand van iedere ploeg. We spreken af welk werk voorrang krijgt en wat daarvoor beschikbaar is.’ Ivar keek hem onderzoekend aan. ‘Dat bespaart ons straks meer tijd dan nog twintig arbeiders.’

Thomas wees vervolgens een lege ruimte naast het pakhuis aan voor extra gereedschap, maar Anne bleef bij de deuropening staan. ‘Daar slapen twaalf mensen,’ zei ze. ‘Waar moeten zij heen als hier bijlen en zagen komen?’ Hij keek naar de opgerolde dekens langs de muur. Die had hij nauwelijks opgemerkt. ‘Dan regelen we eerst een andere slaapplaats,’ antwoordde hij. Anne vroeg meteen om droge bedden en een plek waar natte kleding kon hangen. Lucas bromde dat zij waarschijnlijk als enige nog ruimte overhield in haar hoofd.

Thomas glimlachte en pakte haar hand. ‘Daarom heeft Tilat ons allebei nodig.’ Ze kneep zacht in zijn vingers, waarna ze samen verderliepen. Achter hen hervatte de voerman zijn tocht, ditmaal naar één bestemming, terwijl boven op de steiger opnieuw een hamer klonk.